

TERÉK ANNA
A napfényre vissza

Nem tudok gyorsabban menni,
tegnap szétvertem esés közben
a mozgólépcsőn a lábamat.
Bár tudnám, miféle sietség,
milyen szédület
húzta ki alólam a talajt, uram.

Vissza akartam futni
a lefelé szaladó lépcsőn,
és elestem, nevettem,
aztán egy perc múlva
összetört lábbal döcögtem
a napfényre vissza.

Álltam a Keletinél és vártam,
hátha felszakít a földről
engem is az Isten.

Jó lett volna, ha valaki
elkísér a balesetire,
vagy megkérdi, mégis
mennyire fáj.
De nincs körülöttem
egyetlen ember sem, uram.

Közben azon rágódtam,
hogymit mondanék apámnak,
ha neadjisten
holtából mégis véletlenül
előteremne.

Egész nap nem találtam a helyem,
a városban sétáltam, néztem,
hogymit tükröződök a buszablak,
a kirakat üvegén.
Halogattam séta közben mindent
és próbáltam kitalálni, hogy'
ne szeressem tovább
Szabolcsot,
vagy hogy kéne megfogni a kezét,
szeretni tovább, mások előtt,
legyen nekünk is
végre rendes életünk.

De csak a ráncokat láttam az üvegen,
Szabolcs mély ráncait.
Az arcom már megszerette,
egyformán fintorgok vele
mindenen, ha nincs is itt.

Később eláztam a pesti esőben,
a ruhám a testemre tapadt,
fáztam és rágódtam:
hol rontok el mindig mindent.

Aztán, hazafelé elestem a lépcsőn.
És a lábfejem közepében kipattant
egy fekete lyuk.
Olyan lesznek, mint a csipke:
átfúj rajtam a szél.

Talán könnyebb lett volna minden,
könnyebb lenne a testem,
és Szabolcs dolga is velem,
ha te annak idején
megvédesz magadtól, apa.

Itt ég szét belül valami folyton.
Mintha a tudóm égne ki
a mellkasomból.
Lyukas a hátam,
kilátszanak a félbetört bordák.
Az emberek keresztül néznek rajtam,
nyúlkálnak belém a férfiak,
a szívemet keresik.

Apa, olyan férfiak simogatják
az arcomat, akik magukban
újra és újra más nőket
illesztenek elém.
Sosem vagyok elég, mert félek.
Pont úgy nem vagyok elég,
ahogy neked sem voltam soha.

Játszok, mint egy ostoba gyerek,
magamban mindent arrébb teszek,
de nem változik meg semmi sem rajtam.
Alig látok, mint fűrészpor,
hullik ki belőlem minden.
És nem tudok megszabadulni,
csak takarom ki mások elől
a napot.

Ki kéne nyitnom a tenyeremet.
Ökölbe szorított kézzel
nehéz megsimogatni
ezt az embert.
Nehéz itt benn minden, apa.
A percek a kilógó bordáimba
akadnak és nem tud véget érni
semmi.

Mióta megtudtam, hogy
te minden nap ittál,
csak állok egy helyben
és hagyom, hogy bántsanak.

Apró gombostűkkel
szúrja föl a testem,
kifeszít és lenget
a májusi szél.
Hasamba öklöznek a férfiak.
És nem merek mozdulni, ha szeretnek,
nem lépek el onnan, ahol bántanak.
Csak így talállok haza.

Nem mozdul a lábam.
Ülök csontok közé
szorult fájdalokkal
és várom, hogy
történjen valami.

Kitakartad előlem a napot,
nem láttam soha, merre kéne
mennem.

Mikor sárral van tele a mellkasom
és lyukakat éget a fájás a testemen,
mikor látom: már tényleg nincs hova
tovább lépni,
én csak akkor vagyok közel hozzád,
akkor vagyok otthon.

Ha legalább tudnám, hogy
mikor kínoztál,
az neked jó volt.
Ha legalább tudnám,
boldog lettél, miközben
apró darabokra szaggattad
a lányodat.
Akkor megérte volna,
azt érti az áldozat,
ha a fájdalma
enyhülést okoz.

Ketté van szakítva bennem minden.
Foszlok.
És itt ül velem szemben
ez a szőke ember,
ő is ketté szakítva,
dühös és idegesítem
és én félek a fájdalmától.
Hasonlít a tiédre.
Pont úgy tudna engem
belülről tovább szaggatni,
ahogy te elkezdted.

Feltépett bőrrel várja,
hogy összevarrja majd
őt is valami,
és mérges és bánt
és én miattad
nem tudok haragudni rá, apa.

Tudom, hogy el kéne engednem a kezét.
De miattad szorítom tovább,
mint egy felforrósodott vasat.

Most mondja meg, mégis
hogyan kell kikaparnunk magunkból
az apánkat, uram?